Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

5 Mayıs 2012
Sayı: 167

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Hükümetin Suriye siyasetine karşı işçi sınıfının siyaseti

Suriye'deki çatışmalara taraf olan devletler ve uluslararası örgütler arasında, bir düzeyde anlaşmaya varılmış olsa da, özellikle başbakan ve dış işleri bakanı, Esad yönetimine karşı savaş çığırtkanlığı yapmaya devam ediyor. Hükümetin bu konudaki tutumu, sadece göstermelik politikacı laflardan ibaret değil: Muhalif örgüt olarak kabul edilen ve desteklenen "Suriye Özgür Ordusu" üyelerini mali olarak ve askeri eğitimle destekliyor, sonra da Suriye'ye savaşmaya gönderiyor. Sınırdaki sığınmacı kamplar sadece savaştan kaçanları barındırmıyor, bu amaçla da kullanılıyor. Yıllarca, Suriye'yi PKK militanlarını barındırmakla suçlayan Türk devleti, şimdi aynı şeyi kendisi yapıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Başbakan, kameraların önünde, sözde uluslararası çözüm toplantılarında, ezilen Ortadoğu ve Arap halklarının sözcüsü gibi konuşuyor ama yakından bakınca durum hiç de böyle değil. Geçen hafta, zenginlerin eğlencesi olan ralli yarışlarının yapıldığı Katar'da da halk, yönetime karşı yürüdü ve polis halka şiddet kullandı. Bu hafta, Malezya halkı 52 yıldır hileyle iktidarda olan yönetime karşı ayaklandı ve devlet şiddetine maruz kaldı. Suudi Arabistan'da, Yemen'de de başta kadınlar olmak üzere toplum üzerinde müthiş bir baskı var. Tayyip hiçbirini dile bile getirmedi.

Uzağa gitmeye gerek yok, kendi ülkesinde Kürtler, en temel ekonomik, demokratik ve kültürel hakları için mücadele ettiklerinde "terörist" ilan ediliyor.

Sebebi ne olursa olsun savaş, emekçiler için büyük bir yıkım. Savaşta ölen, çalışma koşulları ağırlaşan, hakları "olağanüstü hal" bahanesiyle kısıtlanan, ücretleri budanan, işini kaybeden işçi sınıfıdır. Ne Tayyip ne onu itekleyen, cesaretlendiren patron çevreleri ne de şakşakçıları, savaştan bir şey kaybetmez. Patronlar için savaş kazanç kapısıdır; hem siparişleri açılır hem de işçinin sırtından daha çok kazanırlar. Siyasetçiler için de kazanç kapısıdır, patronlara hizmetin karşılığında koltukta kalırlar.

AKP hükümeti ekonomik ve siyasi olarak biraz sıkışırsa, askeri bir saldırı olmasa bile gerginliği bahane ederek, sanki savaş varmış gibi işçi sınıfının haklarını kısıtlayan, toplumu baskı altına alacak kararlar dayatabilir. Böyle bir ortamı hazırlamak için hem askeri olarak çatışma tırmandırılabilir hem de milliyetçilik.

Suriye yönetimi, geçmişte de şimdi de kendi halkına baskı uyguluyor. Elbette böyle bir diktatörün yıkılması halkların yararına. Ancak bunun, Libya'da olduğu gibi hakların refahı için değil, ülkenin ve Ortadoğu'nun zenginliklerinin talanı için emperyalist devletlerin yararına olacak şekilde gerçekleşmesi bölge halklarına bir kazanç getirmeyecek.

Tayyip, okyanusun öteki ucundaki ABD başkanına özenip demokrasi nutukları atıyor olabilir. Ancak Türkiye, okyanusun öteki ucunda değil, Suriye hemen ötede. Suriye en uzun sınırımızın olduğu ülke (Hatay, Kilis, Antep, Urfa, Mardin, Şırnak). Binlerce ailenin yakın akrabaları iki ülkede yaşıyor. ABD, yoksul gençlerden oluşan ordusunu oraya buraya gönderiyor ama Türkiye'de durum sadece askerlerin ölmesiyle sınırlı olmayacak. Orada yaşanacak olanlar, burada da yaşanacak.

Başbakanın ve dışişleri bakanının ısrarlı saldırgan tutumuna rağmen, partisinin tamamı aynı çizgide değil, patronların durumunu yansıtıyorlar. Patronların önemli bir kesimi, iş bağlantıları nedeniyle gerginlik, çatışma istemiyor. Ancak eğer gelişmeler farklı bir seyir izlerse durum kısa sürede değişebilir. Bu durumda, birden bire her yerde savaşın borazanlığını yapanlar ortaya çıkacaktır. Böyle bir gidişat işçi sınıfı için tehlikenin yolunu açacaktır. İşçi sınıfı, böylesi bir gidişatın önünü kesebilecek tek güçtür. Savaşa ve düşmanlığa karşı tüm dünya işçilerinin birliğini, şu veya bu yönetimin ötesinde onların ipini tutan büyük sermayeye karşı mücadeleyi ileri sürmeliyiz. (01.05.12)

Emekçinin Gündemi

Sendika bürokratlarına rağmen işçilerin talepleri birdir!

1 Mayıs, dünya işçilerinin sömürü düzenine karşı birlik, mücadele ve dayanışma günü ilan edilmesinden günümüze kadar, tüm dünyada işçi sınıfı, sokaklarda taleplerini haykırır, sorunlarını dile getirir. Dönem dönem şiddetli baskılarla karşı karşıya kalınsa da, zincirlerini kırma mücadelesine devam eder. Kapitalizm, düzenli olarak mali krizler üretiyor. Bu krizler her zaman aynı toplumsal sorunları ortaya çıkarıyor. Sermaye sınıfı, krizin maddi ve manevi yükünü, eninde sonunda emekçiler sınıfının sırtına yıkıyor.

Son dönemde Avrupa'da, özellikle Yunanistan ve İspanya'da yaşananlar, mutlaka diğer ülkelere yansıyacak. Bu süreçte hem Yunanistan emekçileri hem de İspanya emekçileri daha da yoksullaştı. 2001'de Türkiye'de yaşanan kriz sonucunda da yüz binlerce işçi işinden olmuş, sosyal güvencesiz kalmıştı. Özelleştirme yaygınlaştı, taşeronlaşma arttı, ücretler düştü, sendikalaşma azaldı. Böylece krizin maliyeti tüm emekçiler sınıfına yüklendi.

Bir hatırlatmada yarar var:1976-1977-1978 yıllarının 1 Mayıs alanlarında örgütlü işçi sınıfının, kazandığı ekonomik ve sendikal haklarını geliştirmeye dönük mücadelesi vardı. Şimdi ise neredeyse sadece AKP hükümetini hedef alan kesimlerin, hükümet karşıtı tutumlarının öne çıkarılması var.

Kapitalizmi, sömürü düzenini ortadan kaldırmaya yönelik olarak işçi sınıfının bilinçlenmesi ve örgütlenmesine yeterince emek verilmediği görülüyor.

Sendikacılar, işyerlerinde yaşananlar ve tüm genel sorunları işyerlerinde, çalışan işçilere dillendirmeden, işçileri bilgilendirmeden, sabah akşam Taksim gezi parkında basın açıklamaları yapıyor. Medyatik bürokrasi, uğraşıyor görüntüsü veriyor. Oysa sendikalar üye sayıları bakımından eriyor. Birer tabela örgütüne döndüler; resmi örgütlü işçi sayısı %8'in altında.

Sermaye sınıfı, kendi arasında kıyasıya rekabet etse bile sorunlarını çözmek için birlik olur. Çünkü biliyorlar ki biri batarsa sıra kendilerine gelebilir. Aynı şeyi sendika bürokratları için söylemek zor. Üç büyük işçi konfederasyonu, yanlarına memur sendikalarını da alarak, kendi siyasi görüşlerine göre emekçileri üçe böldüler. Hak-İş ve Memur-Sen Ankara'da, Türk-İş ve Kamu-Sen Bursa'da, DİSK ve KESK İstanbul'da idi.

Mekan olarak ayrıldılar ama söyledikleri ile aynı oranda birbirlerinden ayrılmıyorlar. Bu nedenle emekçiler, sendika bürokratlarını aşarak, birlik olmanın yollarını yaratmalıdır. Sendika bürokratlarının ayrılık gerekçesi olarak söyledikleri şeyleri savunan farklı görüşteki işçiler, her gün işyerlerinde yan yana çalışıyor ve çok güzel anlaşıyorlar. Yeri geldiğinde tehlikeleri göze alıp birbirlerine dayanıp patrona karşı birlikte mücadele ediyorlar, birlikte yürüyorlar. İşçilerin kazanımı arttıkça sınıf bilinci zemini daha fazla genişler. Bunu sendika bürokratlarından beklememekle birlikte onları rahatsız etmekten vazgeçmemeliyiz.

Stalinist gruplar, kitleleri 1 Mayıs alanlarına çağırırken, sanki arkasından devrim gelecekmiş gibi tavır takınıyor, büyük bir beklenti oluşturuyorlar. Kitleler, çağrıya uyup geliyor ama ardından eski yaşam ve çalışma koşullarına geri dönüyorlar, beklentileri boşa çıkıyor. Oysa esas yapılması gereken, bir mitingte sorunları dile getirmenin ötesinde, emekçilerin yaşadığı sorunlara karşı işyerlerinde gün be gün örgütlenmeye ve mücadeleye katılmaktır. Mücadele bir gün değil, kazanılıncaya kadar her gün sürmeli.

İnsanca bir yaşam ve çalışma koşulları sağlanıncaya kadar, her tür baskı, ayırımcılık ve kısıtlama sona erinceye kadar, insanın insanı sömürmesi yok edilinceye kadar! (02.05.2012)

Sağlıkta dönüşüm
“sağlık çalışanlarına şiddete” döndü!

Antep’te bir doktorun 19 yaşında bir genç tarafından, çalıştığı hastanede bıçaklanarak öldürülmesi, sağlık işkolunda çalışanlara yönelik saldırganlığı bir kez daha gündeme getirdi. Sağlık çalışanları bir gün iş bırakıp yürüyüşler yaparak, sorunlarına çözüm istediler. Ancak o günden bu yana, sağlık bakanının güya şiddetli açıklamalarına rağmen, sağlık çalışanlarına yönelik şiddet devam ediyor.

Her şeyden önce Antep’te öldürülen doktor, cahil bir gencin kurbanı değil, sağlık sistemi de içinde olmak üzere tüm sistemin kurbanlarından biridir. Öldürülmesinin nedeni de iyileştiremediği hastası değil. Ölen hasta, akciğer kanserinin son safhasındaydı, yani çok az bir ömrü vardı. Sorun hastanın ölmesi değil, ölümünden sonra yaşanacaklardır. Bir emekli olan bu hasta öldüğünde emekli aylığı ve ona baktığı için aileye ödenen evde bakım parası da kesilecekti. 1.400 lira civarındaki bu para, ailenin tek geliri. Yaşlı hastanın ölümünün ardından geçen 10 gün boyunca katil olan genç, ölümü bildirmemesi için doktora baskı yapıyor. Tehdit edilen doktor, durumu hastane yönetimine bildiriyor ama yardım alamıyor. Sonuçta doktor, görevi gereği ölümü bildiriyor ve olan oluyor.

Bu cinayet, sağlıkta dönüşümün, sadaka sisteminin, ekonomik çaresizliğin, çalışana yük bindiren düzenin sonucudur. Hem ölen doktor hem de öldüren genç farklı düzeylerde de olsa bu düzenin kurbanları. Sağlıkta ve sosyal güvenlik sisteminde bugünkü düzen sürdüğü müddetçe işsizlik arttığı oranda, benzeri cinayetler olma ihtimali var.

Devlet bütçesinden hastaların yararlandığı sağlık hizmetlerine giden pay azalıyor. Özel hastaneler artık çok pahalı olduğu için yine devlet hastanelerine yığılma arttı. Ancak öte yandan, doktorların gittikçe daha hızlı çalışması isteniyor. Bunun sonucu hem

kuyruk bekleme hem de gerekli ilgiyi görmemek oluyor.

Buna karşın bakanlar, kararları kendileri almalarına, düzenlemeleri kendileri belirlemelerine rağmen, sorun yaşandığında çalışanlarını suçluyor. Sağlık bakanı, sağlık sisteminde hiçbir sorun olmadığını, beklemenin olmadığını, neredeyse her şeyin ücretsiz olduğunu söylüyor. Ancak hastaneye gidildiğinde kuyruklar var, her işlem için para isteniyor, yatak yok, eczanelerde bir takım isimler altında para alınıyor. Taşeronlarda, daha kötü koşullarda, daha yoğun çalışmak zorunda bırakılan sağlık çalışanları, ücretlerini üç kuruş arttırmak için getirilen performans sistemi nedeniyle, kazanç getiren tedaviler yapmaya, pahalı ilaç yazmaya yönlendiriliyor. Ölmek üzere olan hastalar bile ameliyat ediliyor, gereksiz pahalı tahliller yapılıyor. Oysa hastaların ekonomik düzeyinde bunu karşılayacak bir iyileşme yok. O zaman hasta veya yakını şunu düşünüyor: Bakan her şeyi iyi dedi, bunları yapanlar kim; doktorlar! İşte suçlu bulundu, cezası hemen veriliyor.

Aynı durum eğitimde de yaşanıyor. Zaten devletin hizmet verdiği sağlık ve eğitim dışında yargı (polis) ve maliye (vergi) var.

Yetkililer, sorunun temellerini yok etmek yerine göstermelik tedbirler açıkladı. Daha fazla güvenlik, daha fazla güvenlik, … bu yaklaşım hiçbir şeyi çözmeyecek. Çünkü sorunu üreten sistem yerinde duruyor, hatta yayılıyor.

Sağlık çalışanlarına yönelik şiddeti kınıyoruz. AKP’nin güya oy deposu olan “sağlıkta dönüşüm” elinde patlamak üzere. Ancak sağlık çalışanları da bundan zarar görüyor. Buna engel olmanın yolu doktorlardan, hastaneleri temizleyenlere kadar tüm sağlık çalışanlarının, temeli aynı olan sorunlarına karşı birlikte örgütlenmesi ve mücadele etmesidir. (02.05.12)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Sözleşme bitti umudumuz yeni sözleşmede

Toplu sözleşme işveren ile sendika bürokratları arasında anlaşmalı olarak imzalandı. Sözleşme sürecinde işçilerin görüş ve talepleri dikkate alınmadı, işçilerin fikirlerini sorma gereği bile duyulmadı. Eğer sendika işçilerden görüş ve destek alarak işverenin karşısına çıkmış olsaydı, elbette ki işveren için bazı sıkıntılar olacak işçilerin ise kazancı olacaktı. Ama sendikacılar bildiğini okudu. Araları bozulmasın diye işverenin tüm şartlarını kabul ettiler.

Sadece gece vardiyasında, büyük çöp kamyonlarında artık iki değil, üç işçi çalışacak. Ancak bu kararın uygulanma tarihinin ucu açık, ileriye ertelendi. Büyük araç sayısı 10, demek ki 30 işçi bu anlaşmadan yararlanacak. Bir an önce uygulanırsa çok iyi olur. Sözleşme ile gelen başka bir hak da çalışan işçinin eş ve çocuklarının ölümü durumunda 200 lira ödenecek olması. İlk kez böyle bir madde eklendi zaten işverene fazla bir mali yük getirmeyecek.

Ücretimiz, sendikaların açıkladığı dört kişilik bir ailenin açlık sınırı olan miktarın altında. İşçilerin en önemli talebi taban ücretinin yukarı çekilmesi ve ücretin ciddi olarak artmasıydı. Bu haklı talebe rağmen sözleşme %10 artışla sonuçlandı. İşçilerde hayal kırıklığı oluştu.

Sözleşmeden üç gün sonra, şovmen patronumuz ünlü moda tasarımcısı Cemil İpekçi'yi yanına alarak, kendi reklamını yapmak amacıyla ulusal medyayı da çağırarak, temizlik işçilerinin yeni iş elbiselerini büyük olaymış gibi gösteriye dönüştürdü. O esnada bir işçi, medyanın önünde "yoksuluz bize erzak verilmiyor" deyince, önce kaşlarını çattı, sonra temizlik müdürünü çağırıp "bundan böyle işçilere iki ayda bir erzak verilecek" dedi. Hemen ardından bir işçi "elbiselerimiz bir renk ama ayakkabılarımız ayrı ayrı, spor ayakkabı verilirse çalışmamız daha kolaylaşır" dedi. Patron "isteklerinizin maliyeti yükseldi" dedi ama işçilerin ayakkabıları içler acısı durumdaydı. Medya mensupları işçilerin ayakkabılarını çekmeye başlayınca, patron mecburen temizlik müdürüne "bundan böyle yılda iki kez spor ayakkabı verilecek" dedi. Sonra da Genel-İş 3 nolu şube başkanını yanına çağırarak; "siz de denetleyeceksiniz, verilip verilmediğini söyleyeceksiniz" diye görevlendirdi.

Şube başkanı, ceket düğmelerini iliklemiş esas duruşta zavallı bir havada verilen emirleri dinledi. Oysa daha üç gün önce patronun isteklerine boyun eğmiş sözleşme imzalamıştı. Erzak, takım elbise, spor ayakkabı talep etmiş alamamıştı. Üç gün önce çok maliyetli oluyor, şirket batıyor yaygarası vardı. Bugün ise patron, medyanın önünde şovmenliğe leke gelmesin diye bol kepçeden vaatler dağıttı. Bakalım verilen sözler tutulacak mı? Şube başkanı da patrona sözlerini hatırlatma cesareti gösterebilecek mi? İkisinin arasında su sızmıyor. Bu samimi diyalog işçinin çıkarı için değil, kendi çıkarları, kendi koltukları için.

Bunu kolayca anlamak mümkün. En basitinden şoförlerin bağlı olduğu taşeron şirket, ücretleri düzenli ödemiyor. Hiç kimse sesini çıkarmıyor, sendikacılar da şoförler bizim işçimiz değil, diyor. Oysa DİSK yöneticileri, hakkını alamayan tüm emekçilerin hakkını almak için mücadele ettiklerini söylüyorlar. Ama bu mücadele 6 yıldır üye olmamıza rağmen, bizim işyerine uğramadı. Üye olmayanlar için durum daha zor.

Sözleşme sonrasında işyeri temsilciliği seçimi tartışması başladı. Hemen, 3 Mayıs'ta seçim var. Evlere mi şenlik, işçilere mi şenlik, DİSK'e mi şenlik yoksa bilinçli işçilere mi şenlik bir seçim olacak, göreceğiz. (Bir işçi, 26.04.12)

Gıda

Patron her koşulda bildiğini okuyor

Fabrikanın bir kısmı Tuzla'ya bir kısmı Malezya'ya taşınıyor. Yarı mamul üretim kısmı Malezya'da bitmiş mal üretimi Tuzla'da olacak. Şimdiden Malezya'ya gönderilip fabrikanın kurulmasında çalışması düşünülen işçilerle görüşmeler başladı. Ancak bu görüşmelerde şimdiye kadar yurt dışına giden işçilere verilen çift ücretin, bu kez verilmeyeceği söylendi.

Müdürün tek tek görüştüğü elektrikçiler, daha önceki uygulamaları bildikleri için ne tür haklar ve imkanlar verileceğini, ne kadar kalınacağını sordular. Müdür, ne ücrette bir farklılık ne de kalış süresinde bir sınır olduğunu söyledi. İşçiler bu şartlarda

gidemeyeceklerini söylediklerinde müdür tarafından ya işten çıkarılmakla ya da Tuzla'ya götürülmemekle tehdit edildiler.

Bunun duyulması üzerine daha önce Ukrayna veya Mısır'a giden elektrikçiler, o dönem yaşadıkları sorunları anlatmaya başladılar. Devamlı Ukrayna'da çalışacağı söylenen bir işçi giderken evini satmış ancak iki yıl sonra geri dönmesi söylenince evsiz kalmıştı. Mısır'a giden bir arkadaşa ise oradaki fazla mesailerinin ücreti ödenmemiş onun yerine güya burada izin kullandırılmış. Bu sorunları yaşayan arkadaşlar, hiç bahsetmemişlerdi, ilk kez patronla yaşadıkları sorunları dile getirdikleri için işçiler arasında belirli bir güven ortamı oluştu. Ancak bu güven, bölümle sınırlı, bölümün dışına çıkmıyor. Oysa sonuçta sadece elektrikçiler değil, fabrikanın tamamı için aynı durum söz konusu.

Birkaç yıldır konuşulan çıkışlar nihayet oldu. 30'u emeklilik prim ödeme gününü dolduran kadın işçiler olmak üzere toplam 35 işçi, kendi isteğiyle işten çıktı. Kadın işçiler, çocuklarına bakacak kimseleri olmadığını söylediler, emeklilik yaşlarını evde bekleyecekler. Oysa fabrikada kreş olsa ya da çocuklara okullarda bakılsa, bu kadın işçiler işe devam edeceklerdi.

Çıkan işçi sayısının fazla olması nedeniyle üretim müdürü, çalışma şartlarını ağırlaştıran düzenlemeler açıkladı. Namaz kılmak yasak, tuvalete zaman çizelgesiyle gidilecek, sigara sadece çay paydosunda içilecek, yemekte oyalanmak yok! İşçiler açıklanan bu kararlara tepki gösterdi, bunların hiç birinin iş yasasında olmadığını söylediler. Sendikacıları da sıkıştırdılar. Özellikle kadın işçilerin müdürle görüşmeleri sonucunda, bazı kararlarda geri adım atıldı. Ancak tüm bunları uygulamak isteyecekler. Çünkü çıkan işçilerin yerine yeni işçi alınıp alınmayacağı belli değil. Bazı işçiler, fazla mesai ücreti alabilmek için 12 saatlik çalışmaya geçilmesini istiyor. Ancak eğer böyle olursa çalışma şartları ağırlaşacağı için bir süre sonra yine tepki olacak.

İşçiler biraz daha iyi koşullarda çalışmak ve yaşamak için çıkar yol arıyor. Bunun yolu daha çok çalışmak değil, patrona karşı birlik olup mücadele etmektir. (Bir işçi, 29.04.12)

Yaz geldi, iş arttı, işçi sayısı az

Yazın işin artması patronların hoşuna gidiyor. Kışın biraz erken çıkıyorduk, artık mümkün değil. Sabah işbaşı saati belli, herkes zorunlu olarak aynı saatte işbaşı yapıyor ama akşam çıkış saatimiz belli değil. Verilen iş bitmeden çıkamıyoruz.

İşten çıkışını geri alan şefimiz, “alt düzeydekilere hitap” edemediği için biraz daha yalaka oldu. Sözde bizi koruyacaktı, kendini bile koruyamadı. İşçiyi nasıl koruyacak ki? Biz işçiler, örgütlü ve birlik olursak koruyucuya ne gerek var! Vaktimizi gereksiz oyunculara değil, kurtuluşumuz için birlik olmaya, birbirimizi bilinçlendirmeye harcamalıyız. Ancak böylece çok şeyler kazanabiliriz. Sonu gelmeyen futbol maçları, tüm vakti çalan internet işçiye ne kazandırır? Zamanımızın, gücümüzün tümünü bunlara harcamamalıyız, kendi kurtuluşumuz için uğraşmalıyız.

İşçinin kazanılmış hakları bir bir elinden alınıyor. Bunlara bile sahip çıkmıyoruz. Sınıf mücadelesi böyle olmaz. Bu haklar için mücadele etmiş sınıf kardeşlerimizin emanetine sahip çıkmalıyız. (Bir işçi, 28.04.12)

Fabrikalar, inşaatlar savaş alanı gibi

Nisan ayının sadece ilk 15 gününde, 49 işçi öldü. Mart ayında ise 27'si inşaat işçisi olmak üzere en az 59 işçi, iş kazaları sonucunda ölmüştü.

Kazaların en ciddileri maden ocaklarında yaşananlar. DİSK'in raporuna göre, geçen yıl sadece maden sektöründe 44 işçi ölmüştü. Bu yılın ilk üç ayında maden sektöründe ölen işçi sayısı 46. Ayrıca maden sektörü en çok organ kaybının yaşandığı ve en çok mesleki hastalığa yol açan sektör.

Kazaların ardından bazı sendikalar basın açıklaması yaptı. Bazı işyerlerinde işçiler, çadır kurarak ya da gösteri yaparak tepki göstermek istedi. Ancak bu kez de polis işçilere saldırdı.

Sonuçta ortaya çıkan şu: Ölümlerin sorumlusu patronlar. Çünkü çalışan, üretimi yapan işçi için gerekli önlemleri almıyorlar. Örneğin tersanede 10 liralık gaz ölçüm cihazı alınmadığı için patlama oldu ve 2 işçi öldü, 6 işçi yaralandı. Patronlar, kârı arttırmak için güvenlik önlemlerin hiçe sayıyor.

İşçiyi “ayak” olarak gören patronların hükümeti, iş güvenliği kanunlara uyulmamasına göz yumarak patronlara destek veriyor. İstediğinde bir gecede kanun çıkaran hükümet, 6 yıldır hazırlanmış olan ve 6 aydır mecliste bekleyen iş güvencesi yasasını çıkarmadı.

Elbette bu yasa, tıpkı önceki gibi iş güvenliğinin sorumluluğunu patrona değil, öncelikle işçiye yükleyecek. Buna rağmen patronlar ve hükümeti, işçiler için en küçük bir ilerlemeye bile engel oluyorlar. (29.04.2012)

Darbeler değil, artık işe yaramayan darbe düzenini savunanlar yargılanıyor!

"Sivilleşme", askeri darbelerden "hesap sorma", "ileri demokrasiye doğru" atılan adımlar laflarıyla medya ve hükümet çevreleri, bu konuları yoğun bir şekilde gündemde tutup AKP hükümetinin gerçekten demokrasiyi gerçekleştirmekte kararlı olduğunu yutturmak için yoğun çaba gösteriyor.

Kampanya, 12 Eylül davasıyla başladı. Ardından 28 Şubatla ilgili olarak aralarında o dönemin Genel Kurmay İkinci Başkanı Çevik Bir'in de aralarında bulunan 28 emekli yüksek rütbeli askerin gözaltına alınmasıyla sürdü. Tutuklamalar sonraki günlerde sürüp birkaç şehirde de gerçekleştirip görev başında olan bazı yüksek rütbeli askerlere de uzadı.

Bu arada, AKP'nin başını çektiği ve mecliste bulunan diğer partilerin de desteğiyle "27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubat" darbelerini araştırma komisyonu kuruldu. Bazı basın çevreleri bu komisyon hakkında "dört partinin desteğiyle ve görev alanı geniş tutularak oluşturulması, Türkiye'de demokrasinin bir daha kesintiye uğramaması konusunda siyasal bir uzlaşma ve kararlığın ifadesi olarak okunmalıdır" diye yorumlar yaptılar.

Tabii ki AKP dahil gerek Türkiye'de gerek diğer ülkelerde, kapitalist düzenin yöneticileri ve özellikle de patronlar, kendileri için mümkün olan belirli "demokratik" uygulamalarla ya da demokratik uygulamalar varmış havasını yayarak veya gerçek sorunları gizleyerek, emekçileri ve yoksulları daha rahat, başları fazla "ağrımadan" sömürebilmeyi tercih ediyorlar. Tabii sömürülenler ve yoksul kitleler bunu gönül rızasıyla kabul ettikleri oranda…

Türkiye'deki 12 Eylül 1980'den sonraki dönemi genel olarak değerlendirdiğimizde; 1993 yılından itibaren oldukça büyüyen ve iyice dünya pazarıyla iç içe geçmiş olan büyük burjuvazi "kabuk değiştirip" kendisine bazı alanlarda "köstek" olmaya başlayan Kemalist askeri ve sivil çevreleri ikinci plana itmek istedi. Artık her alanda büyük sermayenin istediğinin gerçekleşeceği bir zemin oluşturulmaya başlandı. Bunun ilk örneklerinden biri 1993'te Sakıp Sabancı'nın Kürdistan'da yürütülen savaş ile yaptığı açıklamadır: "Son on yıl içinde bu savaş için 100 milyar dolardan daha fazla para harcandı ve bir çözüm bulunamadı" deyip, artık siyasi bir çözümün gerekli olduğuna vurgu yapmasıdır. Bu açıklamaya karşı en açık ve sert tepki milliyetçi MHP'nin o dönemki lideri Türkeş'in "Sabancı ağa çizmeyi aşıyorsun" sözleri olmuştu.

Ama artık süreç başlamıştı ve AKP kurulmadan önceki yıllarda "Milli Güvenlik Kurulunun" miladını doldurduğu; askerlerin görevlerinin askeri alanlar olup, diğer Batılı ülkelerde olduğu gibi kışlalarına çekilmeleri gerektiği, anlatılmaya başlandı ve ilk adım olarak MGK'nin sekreterliğine bir sivil atanmıştı.

Ardından Ecevit'in yönettiği DSP ve MHP koalisyonunun nasıl düşürüldüğü, AKP'nin nasıl kısa bir zaman içerisinde diğer partilerde hatta önceki hükümetlerde denenmiş sağ siyasetçilerle alelacele kurulup Türkiye'deki ve Batı'daki büyük sermaye çevreleri tarafından desteklenip tek başına iktidar yapıldığı hatırlandığında, 2001 yılından sonraki gelişmelerde Kemalist çevrelerin hem askeri yönetimde hem de sivil devlet yönetim ve yasama organlarında adım adım saf dışı bırakıldığını görüyoruz. Bu sürece direnenler hiç de "demokratik" olmayan yöntemlerle tutuklanıp ceza evlerine atıldılar.

"Demokratik sivil toplum", "demokrasiyi güvence altına alacak yeni bir Anayasa" hikâyeleri, emekçiler ve yoksul kitleler için gerçekten onlara hizmet edecek biz düzenin kurulması için değildir.
Daha demokratik bir düzenlemeyi reddetmemek gerekiyor. Ama AKP'nin anlattığı "ileri demokrasi" masallarına kanmamak gerekiyor. Burjuvazinin siyasetini uygulayan bir partiden, işçi ve emekçiler için demokratik bir düzen getirmesini beklemek fazla saflık olur. İşçi sınıfı sadece kendi öz örgütlülüklerine güvenmelidir. (04.05.12)

Uluslararası Gündem

Avrupa

Avrupalı emekçiler kemer sıkma siyasetleri boyunduruğu altında

23 Nisan pazartesi Avrupa borsalarında yine büyük bir düşüş yaşandı ve “yatırımcılar” kendi ekonomilerine ne kadar az güvendiklerini gösterdi. Uluslararası mali kuruluşlar da aynı ruh hali ile hareket ediyor: IMF, krizin yeniden büyüme tehdidi karşısında 400 milyar avroluk ek bir kurtarma fonu oluşturdu.

Ama kötümserlik veya gerçekçilik borsa işlemlerini engellemiyor. Spekülatörler artık ekonomik iyileşme beklemedikleri için ekonominin kötüye gideceği, durgunluk yaşayacağı çöküşe gideceği varsayımı üzerine işlem yapıyor. Uluslararası büyük bankalar da avro bölgesindeki bankalar arasındaki kredi oranlarının farklılıklarından yararlanıyorlar. Yunanistan ve Portekiz’in ardından şimdi İtalya ve İspanya bazı bankalara olan borçlarını ödeyebilmek için aynı banklardan daha yüksek faiz oranlarıyla borçlanmak zorunda. Böylece bu devletler gittikçe devasa miktara ulaşan borç girdabına sürükleniyor. Bunun bedelini ise emekçilere; tensikat, ücret ve emeklilik maaşlarındaki kötüleşme, kamu hizmetlerinin kötüleşmesi ve azaltılması, tüketim vergilerinin devamlı artması şeklinde ödetiyorlar.

Hollanda’da kemer sıkma kararları yüzünden hükümetin düşmesini fırsat bilen bazı bankalar, spekülatif saldırılar gerçekleştirdi. Aynı şekilde bankaların Fransız devletine verdiği kredilerin faiz oranları da arttırıldı.

Ekonomik durgunluk başladı diye spekülasyon daha da arttı. Son 6 ay içerisinde meta üretiminde bir durgunluk yaşanıyor. Mali çevrelerin paylaştıkları kazançların esas kaynağının meta üretimi olduğu unutulmamalı… Ve üretimdeki bu durgunluk, ihracatçı ülkeler olarak bilinen Çin ve Almanya dahil, bütün dünyada işsizliğin giderek daha da artması ile sonuçlanıyor.

Ekonomide durgunluk olsun veya olmasın, kapitalistler kârda ısrarlılar. Ekonominin durgunlaşması felakete dönüşmese bile büyük patronlar bunu fırsat bilerek saldırılarını daha da artırıyorlar; üretilen zenginlik artmasa bile kapitalistler paylarını korumak ve hatta artırmak istiyor. Kendi düzenlerinin krizini ve borsalarının çöküşünü fırsat bilip emekçilere karşı şantaj yapıp dayatmalarda bulunuyorlar. Emekçilerin bunlara boyun eğmesi için hiçbir neden yoktur.

Ama tarih şunu göstermiştir: Gidişat böyle devam ederse eninde sonunda emekçiler isyan edecek ve de kapitalizm, yol açtığı bu krizlerden dolayı yeni bir devrimin zemini oluşturacak.

Avrupa’da, özellikle 2008 krizinden sonra, devletlerin bankalardan aldığı borçları ödemek iddialarıyla kemer sıkma siyasetleri çoğaldı. Paraları cebe indirenler bankacılar ama bunun bedelini ödeyenler emekçiler.

Esas en büyük bedeli Yunanistan, İrlanda ve Portekiz emekçileri ödüyor ama son dönemde İtalya ve İspanya emekçileri de büyük bedeller ödemeye başladı. Üstelik Avrupa’da hiçbir ülke veya halkın aynı akıbete uğramayacağı güvencesi yok.

Bütün ülkelerde, iktidarda ister sol ister sağ hükümet olsun, hepsi temelde aynı kemer sıkma siyasetlerini uyguladı: Ücretleri dondurdular ve hatta azalttılar, kamu görevlerinde çalışan sayısını azalttılar, en çok kitlelere dokunan dolaylı vergileri artırdılar, emeklilik yaşını arttırdılar, sağlık hizmetlerinin fiyatları yükseldi.

Avrupa’da hiçbir devlet bu saldırılardan muaf olmadı. Bunun sonucu olarak da bankalar, borçlardan elde ettikleri önemli kazançlarını sürdürdüler ve bunun sonucu olarak da Avrupa ekonomisi kriz bataklığına ve kitleler de işsizliğe ve yoksulluğa sürüklendi. Tüm bunların sonucu olarak, kamu bütçe açıkları çok büyüdü ve devletlerin borçlanma oranları hızlı bir şekilde arttı. Sözde kemer sıkma uygulamaları bütün bunlara çözüm getirmek içindi. Ama aslında bahane olup durumu daha da kötüleştirdi…

Aslında “her ülkeye yayılmış kemer sıkma” siyasetleri, sol ve sağ hükümetlerin desteğiyle zenginler sınıfı, yani mali ve sanayi sektör burjuvalarının, krizin bedelini emekçilere ve yoksullara ödetip krize rağmen servetlerine servet katmaya devam etmeleri içindir. LO (27.04.2012)

Fransa

Patronlarla emekçiler arasındaki güç dengesi, seçim sandıklarına değil, mücadelelerimize bağlıdır

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin sonucunda, Hollande ve Sarkozy, Hollande başta olmak üzere ikinci tura kaldılar.

Eğer Hollande seçilirse, çok sayıda emekçi en azından Sarkozy’den kurtuldukları için bir rahatlama hissedecek.

Ancak işten çıkarma planları aynı hızıyla uygulanmaya devam edecek. Patronlar ve bankacılar, pazarların kendilerine sağlayamadığı kârı sömürülenlerin sırtından elde edebilmek için çabalarını iki katına çıkaracaklar. Hollande da, emekçileri, patronların saldırılarına karşı Sarkozy’den daha fazla koruyamayacak. Mali piyasalar, borçları ileri sürerek, ek kemer sıkma politikaları uygulanmasını isteyecekler.

Marine Le Pen’nin seçim sonucu, aşırı sağın kamuoyunun nezdinde güçlendiğini gösteriyor. Bu emekçiler için bir tehdit anlamına geliyor. Çünkü bu akım, emekçiler dünyasının politik çıkarlarına taban tabana zıt gerici fikirleri yayıyor. Marine Le Pen, Sarkozy ve diğerleri gibi ama onlardan daha fazla ve sert bir biçimde, emekçilerle milyarderleri, sömürenlerle sömürenleri aynı kefeye koyarak “Fransızlar arasında” safları sıklaştırmayı, dayanışma yapmayı vaaz veriyor.

Aksine, emekçiler için kökeni ne olursa olsun her emekçinin, sınıf çıkarlarına bağlı talepler temelinde, her milliyetten kapitalist patronlara karşı olmak tek bakış açısı olmalıdır. Emekçiler dünyasını kökene, milliyete göre bölünmek bir ölüm tuzağı olacaktır. Aşırı sağın güçlenmesi, patronların güçlenmesidir. Bugün, bu durum sadece fikir düzeyinde. Ama er ya da geç, aşırı sağı onaylamayan emekçilere karşı saldırıların olmayacağı konusunda bahse girmeye kim cesaret edebilir?

Hollande’ın seçilmesi, emekçileri bu tehdide karşı hiç bir biçimde koruyamayacak. Aşırı sağ, Hollande’ın mali çevrelerin baskısı altında, almak zorunda kalacağı kemer sıkma önlemlerinin yaratacağı hoşnutsuzluğun büyüklüğü derecesinde daha da güçlenecek.

Sadece, işçi sınıfının siyasi çıkarları alanında yer alan güçlerin sağlamlaştırılması, aşırı sağın güçlenmesine karşı bir güç oluşturabilir ve Hollande'ın muhalefeti tekeline almasını da önleyebilir.

Bizim adayımız Nathalie Arthaud’nun elde ettiği 200.000 oy, seçim sandıklarında çok az bir sayı oluşturdu. Ancak, gelecek mücadeleler sırasında, Nathalie Arthaud için oy verenler yeri doldurulamaz bir destek oluşturacaklar. Çünkü bu insanlar, Nathalie Arthaud için oy kullanarak, işten çıkarmaların yasaklanması, varolan işlerin ücretlerin düşürülmeden herkese eşit biçimde paylaştırılması, ücretlerin ve emekli maaşlarının artırılması, ayrıca bunların fiyat artışlarına endekslenmesi, yani fiyatlar arttıkça ücretlerin ve emekli maaşlarının da arttırılması gibi taleplerin, gelecekteki işçi mücadelelerinin taleplerinin en başında yer almasını istediklerini ifade ettiler. Onlar, kapitalist sınıfın diktatörce iktidarı tarafından kullanılmasının toplum çıkarlarına aykırı olması nedeniyle, şirketlerin ve bankaların yönetiminin denetim olmaksızın kapitalist sınıfa bırakılmaması konusundaki kanaatlerini ifade ettiler.

Ayrıca da komünist akımın hala mevcut olduğunu göstermeye katkıda bulundular.

Lutte Ouvrière (İşçi Mücadelesi) ikinci tur için oy kullanma talimatı vermeyecek.

Hiçbir bilinçli işçinin Nicolas Sarkozy’ye oy vermeyeceği açık bir durum. Bazı seçmenlerimiz, emekçilerin açık düşmanı ile sahte dostu iki aday arasında seçim yapma zorunda kalarak ya beyaz oy kullanacak ya da oy kullanmaya gitmeyecek.

Bazıları da Sarkozy’den kurtulmak için Hollande’a oy verecekler. Biz, kişisel seçimleri ne olursa olsun, krizin kurbanları olan emekçileri, büyük patronlara, bankacılara ve hükümete karşı birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz.

Kendimizi, haklarımızı savunmak için, ne cumhurbaşkanına, ne de hükümete güvenebiliriz. Kendimizi savunmak için yeterince gücümüz var çünkü ekonomiyi işleten bizleriz. Maddi ve siyasi çıkarlarımız konusunda açık ve net bir bilincimiz varsa ve bunları dayatmak için kararlıysak, gücümüz dayanılmaz olacaktır.
LO (27.04.2012)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Devrimci komünistler ve seçimler

Devrimci komünistlerin seçimlere katılması, reformistler gibi "gerçekçi olma" iddialarıyla emekçilerin oylarını alıp koltuğa oturup hakim sınıflara hizmet edip sömürü düzenin devamına hizmet etmek için değildir. Tam aksine seçimleri fırsat bilerek, kapitalist sömürü düzenini teşhir ederek emekçilerin bilinçlenmesine katkıda bulunmaktır.

Komünizm, bütün topluma, insanoğlunun eşit bir biçimde, günümüz toplumunun üretim kapasitesine sahip olduğu bütün maddi mallara ve kültürel olanaklara eşit bir biçimde ulaşıp yararlanması için kendi ekonomik etkinliğine hakim olmasını sağlar. Bu perspektif ancak işçi sınıfı, yani yaşamak için sadece emekleri olanların sınıfı, iktidarı burjuvazi ve onun temsilcilerinden, kendisi kolektif ve demokratik bir biçimde uygulamak üzere söküp alırsa gerçekleştirilebilir.

Krize rağmen zenginleşmeye devam eden azınlık, bu duruma, çoğunluğu yoksullaştırarak ulaşıyor. Politikacı yöneticilerin vaaz verdikleri "*ulusal dayanışma*" bu gerçekliği gizlemeye yöneliktir. Bizleri, bankacılar ve büyük patronlar için iyi olanın, bizim için, toplumun bütünü için de iyi olduğuna inandırmaya çalışıyorlar. Bu büyük bir yalandır.

Örneğin, devletin borçlarının ödenmesinin herkesi ilgilendiren bir zorunluluk olduğunu tekrarlayarak bizi iki katı fazla yanıltıyorlar. Devlet aşırı derecede borçlanmayı, en yoksullara, başlarını sudan çıkarıp biraz nefes almaları için yardım ederek değil, bankacıları ve büyük kapitalist işletmeleri para seline boğarak yaptı. Bu borçları geri ödemek, bu paranın rengini bile görmemiş olan çoğunlukların değil, bu paralardan faydalananların görevidir.

Toplumun çoğunluğunun çıkarlarına denk düşen tek siyaset, bankaları ve mali şirketleri ne tazminat ödeyerek ne de yeniden satın alma yolunu kullanarak kamulaştırmaktır. Kitlelerin bunların çalışmalarını kontrol etmelerini de sağlamak gerekir. Bu ise onlara itaat etmek yerine onlarla yüz yüze gelmeyi ve onlara karşı çıkmayı gerektirmektedir.

Gerçek iktidar, milletvekilleri, senatörler hatta cumhurbaşkanının ellerinde değil. İktidar, büyük kapitalist işletmelerin ve bankaların yönetim kurullarının, polisin ve ordunun yöneticilerinin, seçilmemiş olsalar ve gölgede kalsalar da bu siyasetin sürekliliğini sağlayan yüksek dereceli memurların ellerindedir. Hükümetler de, cumhurbaşkanları da değişebilir, ancak hoşnutsuzluk ne kadar büyük olursa olsun; sadece seçim sandıklarında ifade edilirse, bu değişim yüzeysel ve geçicidir, sistem aynı kalır. Devletin, kendilerini fiziki ve düşünsel varlıklarıyla topluma egemen olan sosyal sınıfa, kapitalist burjuvaziye adamış olan yüksek hizmetkarları yerlerinde kalır, mekanizmayı çalıştırmaya devam eder ve paranın gücü tarafından istenen siyaseti de uygulamaya koyar.

İşte bu nedenledir ki devrimci komünistlerin, sömürenlerle sömürülenler arasındaki mevcut güçler dengesini ifade eden ve kaçınılmaz olarak burjuvazinin " *yönetim kurumu"* olan bir hükümete katılması söz konusu olamaz.

Yaşam, tabii ki, tasarlanan ve uygulanan kurumsal oyunun çerçevesinde ve kapitalist burjuvazinin toplumsal egemenliğini korumak için ortaya konan hükümetin değişmesiyle değişmez. Sömürülen sınıf için, bu çerçeveyi kırmak ve büyük burjuvazinin sosyal ve ekonomik iktidarını sorgulamak için yeterince güçlü bir başkaldırı, isyan ve sosyal mücadeleler olmadan hiçbir kurtuluş yoktur.

Büyük patronların, şirketlerin kârlarını mali operasyonlara ve ekonomi için feci olan spekülasyonlara doğru yönlendirmelerini tercih eden bu davranışlarına karşı, yönetim kurullarının, şirketler ve buradan hareketle de genel olarak ekonomi üzerindeki mutlak iktidarlarına son vermek gerekir. İşyerleri, binlerce emekçinin, temel bir çerçeve içindeki işbirliği sayesinde, sosyal zenginliklerin oluşturuldukları yerlerdir. Ortak çalışma ve bunların sonuçları, sadece mülk sahiplerinin ve büyük hisse senedi sahiplerinin çıkarlarının temsilcisi olan baskıcı hevesler, küçük bir gizli komiteye bağlı olmamalıdır. Aksine ilk planda bu şirketlerde çalışan emekçiler olmak üzere, tüketicilerin, kullanıcıların ve yaşamları bir şirketin kararlarına bağlı olan herkesin kontrolü altında olmalıdır.

Bu kontrolün ilk şartı, patronların kendi işçilerine karşı hazırladıkları kötü darbelerin, aynı zamanda da ürünlerinin kalitesi ya da yararlılığıyla ilgili olarak söyledikleri bütün yalanların, karlarını mali operasyonlara yönlendirerek yarattıkları bütün savurganlıkların üzerini örten, onları saklayan, iş gizliliğini sağlayan bütün kanunların derhal ortadan kaldırılmasıdır. İş, ticari gizliliğinin ortadan kaldırılması, en azından, şirketin çalışanları veya kullanıcılar ve tüketiciler için

zararlı bir projesinden haberdar olmalarını olanaklı kılacak, onların kitleleri hazırlanan bu kötü darbeler hakkında bildirmelerini olanaklı kılar.

Emekçiler, bu kontrolü sürekli olarak uygulayarak, "*işten çıkarma planlarının*" soyut ekonomik gerekliliklerin sonucu değil, bir seçimin sonucu olduğunun çok çabuk farkına varacaklardır. Düşük ücretler ve ücretlerin dondurulması, satın alma gücü olmayanların sermayenin getirisine bağımlı kılması yine bu aynı tip seçimin sonucudur. Kontrol, harekete geçen emekçilerin, kapitalistlere başka bir seçimi dayatabileceklerini tamamen doğal bir biçimde bilinç düzeyine çıkarır.

Elde edilmiş bir haktan asla vazgeçmemek, ancak bu hakları gerektiği gibi etkili bir biçimde kullanmayı da bilmek gerekir. Sık sık aldatılıp kandırılan sömürülen sınıf seçmenlerinin giderek oy kullanmama eğilimde olmalarının geçerli nedenleri vardır. Ancak seçimlerde oy kullanmamak, yöneticilere karşı duyulan meşru bir nefreti ifade etmek yanında, hakkından vazgeçmeyi, hatta kaderciliği de ifade ediyor.

Burjuvaziye hizmet etmeyi amaçlayan farklı siyasetler arasında tercih yapmayı reddetmek bir şey, bütün siyasetleri, hatta bu siyasetler arasında emekçilerin haklarını savunanları bile reddetmek başka bir şeydir. Bir bakıma, siyaset yapmayı sömürücülerin tekeline bırakmak demektir. Burjuvazinin çıkarlarını temsil eden siyasetlere karşı, emekçilerin ve sömürülenlerin çıkarlarını savunan siyasetlerle muhalefet etmek, bu siyasetleri dayatmak gerekir.

İşsizliğe son vermek için, işten çıkarma yasaklanmalıdır ve var olan işin hiç bir ücret kaybı olmadan bütün emekçiler arasında paylaştırılmasını da dayatmak gerekir. Ayrıca kitleler için yararlı kamu hizmet sektörü alanında daha önceden var olan ya da yeni kurulacak olan işyerlerine gerekli sayıda personelin alınması devlete dayatılmalıdır.

Herkesin piyasaya uygun bir satın alma gücüne kavuşabilmesi için bütün ücretlere, emeklilik maaşlarına ve sosyal yardımlara zam yapılması dayatılmalıdır. Ayrıca ücretlerde, emeklilik maaşlarında ve sosyal yardımlardaki bu artışların, kitlelerin temsilcileri tarafından yapılan ölçümlerle belirlenen yaşam pahalılığı ve zamlara göre yeniden ayarlanıp belirlenmeleri de garanti altına alınmalıdır.

Emekçilerin, sanayi işyerleri ve bankalar üzerine denetimleri dayatılmalıdır. Bu sözü edilen fikirleri yaymak için ne basına ne de büyük televizyon kanallarına güvenilebilir. Bu fikirler sadece, onları yaymak isteyenler tarafından, bu kişilerin etraflarında, aile çevrelerinde, çalıştıkları işyerlerinde, mahallelerinde yaptıkları çalışmalar sayesinde yayılabilir.

Esas mücadele, seçimler bitip seçim sandıkları yerlerine kaldırıldıktan sonra başlayacak. Seçim kampanyası, işte bu anlamda, devrimci bir komünist partinin inşa edilmesinde bir basamak, bir aşama olabilir ve olmalıdır.

Sömürülenler sınıfının, kendi siyasi çıkarlarını temsil edecek bir partiye ihtiyacı vardır. Böylesi bir partiye, sadece bir seçim vesilesiyle keskin laflar etmek, öfkeli çığlıklar atmak için değil, siyasi yaşamda ağırlığını koymak, burjuvazinin hükümetinin her kararına karşı sömürülenlerin gereksinim ve isteklerini ifade etmek için ve bunları dayatmak üzere gerekli eylemleri önermek ve örgütlemek için ihtiyaç duymaktadır.

Kapitalizme son vermek gerekir ve ona son verme yeteneğine sahip tek sosyal güç, örgütlü, harekete geçen, mücadeleye girişen sömürülenlerin gücü olacaktır.

Lutte Ouvrière bu alanda, devrimci komünist bir partinin inşası için mücadele etmektedir. Böylesi bir devrimci komünist partinin kurulabilmesi için işçi sınıfının saflarından, kendi sosyal sınıflarının sosyal çıkarlarını elde etme davasına, nihai amacın gerçekleşmesine, yani burjuva iktidarının devrilmesine kadar kendilerini adamış, binlerce, on binlerce kadının, erkeğin ve gencin harekete katılması gerekir. Yaşanan krizler, toplumu sürüklediği felaketlerle ortaya konan kapitalizmin iflası, birçok kişiyi bu sistemin varlığını sürdürmeyi hak etmediği konusunda ikna edecektir. Bu inanç ise bu insanların, toplumun köklü değişimini gerçekleştirmek için gerekli olan mücadelede yerlerini almalarını sağlayacaktır.

Kapitalist patronlarla mücadele etmek için onların zenginliklerinin kaynağının bulunduğu yerler olan işyerlerinde hazır bulunan bir parti gereklidir.

Emek dünyasının sayısız sorunlarıyla ilgilenmek ve müdahalede bulunmak üzere yoksul mahallelerde de hazır bulunan bir parti gereklidir. Bu parti, fikirleri ve programı açısından, sıfırdan var olmayacaktır. Emek dünyasının, kendi kurtuluşu için, geçmişte yürüttüğü mücadeleler, Marks'tan bu yana, komünist devrimci kuşaklar tarafından kullanılabilecek zengin bir deneyim birikimi oluşturmuştur. Marks, Komünist Partisi Manifestosu'nda bunu şöyle dile getirmektedir : "**İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri olacaktır**"

Güncel… Güncel… Güncel…

Mutlaka okuması gereken bir kitap

İlk defa 1921 yılında Troçki'nin önsözüyle Paris'te yayınlanan C. Thales'in "Paris Komünü 1871" isimli kitabı NAS yayınları tarafından Türkçe yayınlandı. Paris Komünü, uzun yıllar boyunca uluslararası işçi hareketinin deneyimini besledi. Bu nedenle Komün tarihi, 20. yüzyılın bütün devrimcilerinin eğitiminin temelini oluşturur.

Paris Komünü'yle birlikte sınıf mücadelesinin kendisinden yeni bir tip iktidar ortaya çıktı. Marx'ın "işçi sınıfı, devlet aygıtını olduğu gibi ele geçirmekle ve kendi yararına işletmekle yetinemez" ifadesinde yer alan ilk deneyimini gerçekleştiriyordu. Bu Komün'den çıkarılan ilk, en büyük ve en önemli dersti.

Paris Komünü, burjuvazinin tarih boyunca birçok kere ürettiği gevezelik eden ve iktidarsız, güçsüz bir parlamenter organ değildi. O, yasama ve yürütme güçlerinin ikisini birden uygulayan, böylece halkın direk ve etkin kontrolünü sağlayan bir yapılanmaydı. Kararlar, sömürülenlerin kendileri tarafından alınıp uygulanıyordu. İlk defa zenginler ve onların yardımcıları tercihlerini dayatmıyor, halktan gelen insanlar dayatıyor ve karar alıyordu.

Silahlı halkı bir araya getiren Ulusal Muhafızlar, daha en başından sürekli ordunun karşıtıydı. Komün daha da ileriye giderek, sürekli orduyu ortadan kaldırarak ve özel baskı ve şiddet güçlerine değil, silahlı halka dayanan yeni bir devlet yaratarak, proleteryanın devrimci tarihinin akışı içinde yerini aldı.

Komün'ün bütün memurları halk tarafından seçilecek, halkın karşısında sorumlu olacak ve her an görevinden alınabilecekti. Ücretleri, işçi ücretlerine eşit olacaktı. Böylece kitleler, politik yaşamın kontrolünü de ele alıyorlardı. Adaletle ilgili işler ücretsiz kılındı. Komün, kilisenin manevi ağırlığına da saldırdı. Komün tarafından, 72 günlük varlığı boyunca alınan önlemler, kitlelerin çıkarları tarafından belirlendi.

Parislilerin kendileri için kurdukları, silahlı işçiler tarafından kontrol edilen Komün, Troçki'nin bir başka dönem için yazdığı gibi "devrim her şeyden önce kitlelerin kendi kaderlerini tayin etme saldırısı"dır. Bütün devrimci dönemlerde en devrimci fikir ve inisiyatifler kitlelerden geldi. Örneğin bir kadınlar toplantısından sonra yapılan açıklamada; "bizim için öncelikle, işçileri sömüren ve onların terleriyle zenginleşen patronlar gibi sosyal yaraların kapanması gerekir. Artık hiçbir patron bir işçiyi bir üretim makinesi gibi düşünemeyecek! Emekçiler kendi aralarında birleşecekler, emeklerini birleştirecekler, toplumun hizmetine sunacaklar ve mutlu olacaklar. Bugünün diğer bir belası da zenginlerin herhangi bir sorumluluk yüklenmeden sadece iyi içmekten, iyi eğlenmekten başka birşey yapmamalarıdır. Zenginlerin aynı zamanda da rahiplerle rahibelerin kökünü kazımak gerekir. Yalnızca, ne patronlar, ne zenginler ne de rahipler ve din adamları olmadığı zaman daha mutlu olacağız" deniliyordu.

Yabancılar, Komün tarafından uluslararası büyük işçi ailesinin üyeleri olarak kabul edildiler. Komün, ordusunun en yüksek kumandanlığını Polonyalı bir astsubaya vermişti.

Paris Komün'ü, 1871 yılının mayıs ayında Alman ve Fransız hükümetinin birliklerinin darbeleriyle yok edildi. Bu hareket 20 bin ile 40 bin arasında kişinin ölümüne neden oldu.

Parisli işçi sınıfının bu devrimi, ezilmiş olsa da, gelecek devrimlerin yolunu gösteriyordu. Lenin, Komün hakkında şöyle yazıyordu: "Marx, sadece komüncülerin kahramanlığına (…) hayran olmakla yetinmedi. Kitlelerin bu devrimci hareketinde, hareket amacına ulaşmasa bile, tarihsel bir deneyim, çok büyük bir önem, evrensel proleterya devrimine ilişkin bir çeşit ileri adım, yüzlerce program ve fikir yürütmeden daha çok önemli, gerçek somut bir adım görüyordu.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.